

Posudek diplomové práce

Kristýny Talafantové „Postmodernismus a magický realismus v Høegově Představách o dvacátém století (*Forestillingen om det tyvende århundrede*). Pokus o terminologické vymezení“

Diplomandka se ve své závěrečné práci rozhodla nalézt prvky postmoderního psaní a magického realismu v románu dánského autora Petera Høega *Představy o dvacátém století (Forestillingen om det tyvende århundrede)*, který je literární kritikou právě do těchto literárních směrů řazen. Diplomandčiným cílem bylo přesně definovat oba literární směry a posléze ověřit, zda zkoumaný román skutečně rysy obou vykazuje. V teoretické části diplomandka usilovala zejména o vymezení pojmů postmodernismus a magický realismus vůči sobě navzájem.

Diplomandka stanovený cíl splnila, práce odpovídá požadavkům kladeným na diplomovou práci. Diplomandka se orientuje v sekundární literatuře a zkoumaným teoriím rozumí, což je z teoretické části jasně patrné. Do práce je rovněž zahrnuta relevantní sekundární literatura o románu samotném. Diplomandka se obecně kloní k názoru, že magický realismus lze hodnotit jako jeden z podproudů postmoderní literatury.

Zásadní nedostatek práce spatřuji ve značně chaotickém rozboru primární literatury a v nedostatečné aplikaci poznatků uvedených v teoretické části ve vlastní analýze. Také kapitola 7.7 nazvaná „Představy a Sto roků samoty“, kde diplomandka využívá jako etalon magického realismu Márquezův slavný román, přináší příliš jen povrchní mechanické srovnání a působí krajně odbytě.

V úvodu práce se o Høegových *Představách o dvacátém století* dočítáme, že „samotný styl románu jako postmoderní definovat nemůžeme.“ (str. 6). Totéž diplomandka tvrdí na straně 62: „Postmodernismem je prodchnut celý obsah románu, formální prvky zde ale však spíše nenalezneme.“ V kapitole 7.4 nazvané „Postmodernismus“, v níž diplomandka zkoumá právě postmoderní rysy Høegova románu, se však o formálních aspektech díla nedočteme nic, a diplomandka zmíněná tvrzení ničím nepodloží. Při obhajobě by tedy diplomandka měla vysvětlit, proč styl Høegova románu označit za postmoderní nelze.

Zmateně působí například i hodnocení pokroku v románu, zejména zmínka o jinak dobře postřehnuté a jistě intencionální Høegově aluzi k Andersenově pohádce „Zvon“ (str. 44). Očekávám, že diplomandka u obhajoby vysvětlí, jak zmíněnou pasáž myslela. Tato pasáž je přitom jednou z řady, kde chybí explicitní závěr a čtenář tápe, proč a s jakým záměrem právě tento motiv diplomandka rozebírala.

Problematické je rovněž diplomandčino kategorické tvrzení, že se v románu vyskytují „čtyři druhy času – čas statický, lineární, chaotický a cyklický“. (str. 54). Jsou tyto čtyři kategorie diplomandčiny vlastní? Pokud ano, měla to v práci explicitně uvést. Při rozboru kategorie času se diplomandka měla opřít o některého z teoretiků, kapitola „Čas“ postrádající oporu v jakékoli teorii tudíž není příliš přínosná.

Magisterskou práci Kristýny Talafantové navzdory uvedeným výtkám doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako dobrou.

V Praze, 2. 9. 2016

Helena Březinová, Ph.D.